

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักศึกษาครู โดย ใช้การจัดการเรียนรู้ แบบเน้นงานปฏิบัติ มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี สรุปเป็นขั้นตอนได้ดังนี้

1. วัตถุประสงค์ของการวิจัย
2. วิธีดำเนินการวิจัย
3. สรุปผลการวิจัย
4. อภิปรายผลการวิจัย
5. ข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาผลการพัฒนาความสามารถด้านการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี โดยใช้การจัดการเรียนรู้ แบบเน้นงานปฏิบัติ

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการเขียนเรียงความ ภาษาอังกฤษ ในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2561 มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี จำนวน ทั้งหมด 55 คน ซึ่งเป็นกลุ่มที่ผู้วิจัยสอนเป็นการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

1. แผนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ
2. แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษก่อนและหลัง การทดลอง
3. แบบประเมินและเกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ
4. แบบประเมินตนเองด้านการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ
5. แบบบันทึกการเรียนรู้งานปฏิบัติ

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ศึกษาค้นคว้า เอกสารงานวิจัยและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาความสามารถการเขียน เรียงความภาษาอังกฤษของนักศึกษาครู โดยใช้การจัดการเรียนรู้ แบบเน้นงานปฏิบัติ

2. สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลอง แบบประเมินและเกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ แบบประเมินตนเองด้านการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ และแบบบันทึกการเรียนรู้งานปฏิบัติ

3. ทดสอบประชากรด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ ก่อนเรียน

4. นำแผนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติไปทดลองกับประชากร เป็นเวลา 15 คาบ คาบละ 3 ชั่วโมง โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสอนด้วยตนเอง

5. ประชากรทำแบบประเมินตนเองด้านการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษและแบบบันทึกการเรียนรู้งานปฏิบัติหลังจากเสร็จสิ้นงานปฏิบัติในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ เพื่อศึกษาพัฒนาการในทักษะการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของประชากร

6. ทดสอบประชากรด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ หลังเรียน

7. รวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล

8. สรุปและอภิปรายผล

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันจากแบบประเมินและเกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ

2. วิเคราะห์เปรียบเทียบการพัฒนาความสามารถด้านการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ t-test แบบ Dependent samples

3. วิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานความสามารถด้านการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ จากการประเมินชิ้นงานการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ และแบบประเมินตนเองด้านการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ โดยใช้โปรแกรมประมวลผลสำเร็จรูป

4. วิเคราะห์หาค่าร้อยละจากแบบบันทึกการเรียนรู้งานปฏิบัติ

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเพื่อพัฒนาความสามารถการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ พบว่า การวิเคราะห์ความสามารถด้านการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเพิ่มสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

จากการวิจัยการพัฒนาความสามารถด้านการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณีโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติของนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ พบว่า

ความสามารถด้านการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 21.28 จากคะแนนเต็ม 50 คะแนน และมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 37.82 โดยเป็นค่าเฉลี่ยที่เพิ่มสูงขึ้น ซึ่งเป็นไปตาม สมมุติฐานที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ บัณฑิต อนุญาหงส์ (2557 : หน้า 64 - 67) วิจิตร ไสแจ่ม (2558 : หน้า 80 - 83) อรภิญญา อริยธเนศ (2561 : หน้า 77 - 78) และ หมิน (Min, 2014 : p. 182 - 186) ซึ่งทั้งหมดศึกษาเรื่องการจัดการเรียนการสอนเขียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ และพบว่า ผู้เรียนมีความสามารถทางด้านการเลือกใช้คำ การใช้รูปแบบ โครงสร้างทางภาษา การเรียบเรียงเนื้อความและการใช้ภาษาอย่างสร้างสรรค์ในการเขียนเรียงความที่ เพิ่มขึ้น ตลอดจนผู้เรียนรู้สึกทำทหายงานปฏิบัติที่ไม่ง่ายและไม่ยากจนเกินไปและตรงกับ ความสนใจของผู้เรียน การฝึกปฏิบัติชิ้นงานด้วยตนเองนั้นสามารถปลูกฝังให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วย ตนเอง และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแลกเปลี่ยนประสบการณ์อย่างอิสระขณะปฏิบัติงานได้อย่างอิสระ นอกจากนี้ การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเป็นการเรียนรู้ที่ผู้เรียนได้ใช้ภาษาที่สัมพันธ์กับ สถานการณ์จริงและสามารถนำรูปแบบทางภาษาที่ได้เรียนรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

ผลการวิจัยครั้งนี้ ชี้ให้เห็นว่าผู้เรียนมีพัฒนาการการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษที่ดีขึ้น เนื่องด้วยปัจจัยดังนี้

1. วิธีการสอนเขียนแบบเน้นงานปฏิบัติ เป็นวิธีการสอนเขียนที่แปลกใหม่สำหรับผู้เรียน ผู้วิจัยซึ่งเป็นผู้สอนได้จัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีของวิลลิส (Willis, 1996 : p. 38 - 64) และ เอลลิส (Ellis, 2003 : p. 244-262) ผู้สอนได้แบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มย่อย กลุ่มละ 5 - 6 คน ในแต่ละกลุ่มผู้เรียนละมีความสามารถทางด้านการเขียนเรียงความคละกัน โดยให้ผู้เรียนที่มีความสามารถ การเขียนเรียงความที่มากที่สุดในกลุ่มเป็นหัวหน้ากลุ่ม คอยช่วยเหลือ แนะนำ ตรวจสอบชิ้นงานเขียนของ ผู้เรียนที่มีความสามารถทางด้านการเขียนเรียงความน้อยกว่าขณะที่ทำงานปฏิบัติ จะทำให้ผู้เรียนที่มี ความสามารถน้อยกว่าได้เห็นแนวทางการพัฒนาทักษะการเขียนเรียงความของตนเองและมีความมั่นใจใน การใช้ภาษามากขึ้น ในขณะเดียวกัน ผู้สอนจะเป็นผู้สังเกตการณ์และคอยให้ความช่วยเหลือแก่ผู้เรียน พบว่า ความตึงเครียดภายในชั้นเรียนลดลง เนื่องจากผู้เรียนไม่ต้องวิตกกังวลว่าผู้สอนจะคอยจับผิด หรือตำหนิตอนเมื่อทำงานผิดพลาด และผู้เรียนมีอิสระในการวางแผนและทำงานของตนเองหรืองาน กลุ่ม

2. กระบวนการจัดการเรียนรู้แบบงานปฏิบัติ เป็นกิจกรรมที่มีขั้นตอนและเป้าหมายใน การปฏิบัติงานที่ชัดเจน ส่งเสริมให้ผู้เรียนเรียนภาษาผ่านสื่อได้จริง และผู้เรียนได้มีโอกาสปฏิบัติงาน ด้วยตนเอง ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำแนวคิดของวิลลิส (Willis, 1996 : p. 56-58) และเอลลิส (Ellis, 2003 : p. 244 - 262) มาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ โดยประกอบด้วย 3 ขั้นตอน ดังนี้

2.1 ขั้นเตรียมงานปฏิบัติ (Pre-task) เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนได้แจ้งให้ผู้เรียนได้ทราบ จุดประสงค์ของชิ้นงาน ผู้สอนได้เตรียมความพร้อมให้กับผู้เรียนในด้านคำศัพท์หรือวลีและรูปแบบ โครงสร้างทางภาษา โดยให้ผู้เรียนศึกษาจากใบงานและระดมสมองกันเพื่อรวบรวมคำศัพท์ วลีและ รูปแบบโครงสร้างทางภาษาที่จำเป็นสำหรับงานปฏิบัติ หลังจากนั้นให้ผู้เรียนเขียนงานลงในผัง ความคิด (Mind Mapping) เป็นความคิดรวบยอด ก่อนจะลงมือปฏิบัติงานเขียนจริง ทั้งนี้จาก

การสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนพบว่าในขั้นตอนนี้ ผู้เรียนยังไม่มีความรู้ในเรื่องของคำศัพท์ วลี และ โครงสร้างภาษาที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อที่กำหนด รวมถึงยังไม่มี ความมั่นใจในการใช้ภาษาและแสดงความคิดเห็น จึงทำให้ใช้เวลาในขั้นตอนนี้นานกว่าที่กำหนดไว้ จึงปรับกิจกรรมเดี่ยวให้เป็นกิจกรรมกลุ่มเพื่อให้เวลากระชับมากขึ้น พบว่าผู้เรียนมีความมั่นใจในการตอบคำถามและแสดงความคิดเห็นมากขึ้น เนื่องจากผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ ได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและประสบการณ์กัน และได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

2.2 ขั้นระหว่างปฏิบัติงาน (During-task) เป็นขั้นที่ผู้เรียนนำเนื้อหาที่เขียนสรุปลงในผังความคิด (Mind Mapping) มาเขียนจริง โดยเน้นที่เนื้อหาในการสื่อความหมายมากกว่า ความถูกต้องของภาษา ซึ่งอาจเป็นงานเดี่ยว งานคู่ หรืองานกลุ่ม โดยผู้สอนคอยให้ความช่วยเหลือในเวลาที่ผู้เรียนปฏิบัติงานตามความเหมาะสม ให้ผู้เรียนได้พยายามใช้ความรู้ความสามารถสร้างสรรค์งานปฏิบัติด้วยตนเอง ผู้สอนได้สังเกตว่า เมื่อผู้เรียนลงมือทำงานปฏิบัติ เนื่องจากว่าในงานปฏิบัตินั้น ผู้เรียนต้องนำความรู้ที่ตนเองมีมาใช้ แต่เมื่อพบว่าความรู้ที่ตนเองมีนั้นไม่เพียงพอที่จะเขียนให้เนื้อเรื่องออกมาสมบูรณ์ได้ ผู้เรียนได้พยายามค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง ทั้งจากหนังสือเรียนและบทความในอินเทอร์เน็ต ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของมิน (Min, 2014 : p. 182 – 186) และวิลลิส (Willis, 1998 : p. 137) ว่าการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเอง นอกจากนี้ยังสังเกตได้ว่าผู้เรียนบางคนที่ทำงานปฏิบัติเสร็จแล้วได้ช่วยเหลือและให้คำแนะนำแก่เพื่อนที่ยังทำงานปฏิบัติไม่เสร็จอีกด้วย หลังจากนั้นปฏิบัติงานเขียนเสร็จ ให้ผู้เรียนจับกลุ่ม 5 – 6 คน เพื่อช่วยกันตรวจสอบแก้ไขงานปฏิบัติ ผู้สอนสังเกตได้ว่าในแต่ละกลุ่ม ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนในกลุ่มเป็นอย่างดีและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน หลังจากผู้เรียนผลิตงานเขียนเสร็จแล้ว ให้ผู้เรียนบันทึกปัญหาที่เกิดขึ้นในการปฏิบัติงานและวิธีแก้ไขลงในแบบบันทึกการเรียนรู้งานปฏิบัติ จากนั้นผู้เรียนรายงานผลการทำงานปฏิบัติเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 5 - 6 คน และให้ผู้เรียนเปรียบเทียบผลการทำงานปฏิบัติของแต่ละกลุ่ม จากการสังเกตพบว่าการรายงานผลของหัวข้อแรก ผู้เรียนเกิดความสับสนและมีความยุ่งยากในการเปรียบเทียบ เนื่องจากต้องวิเคราะห์ผลของกลุ่มเพื่อน 11 กลุ่มในเวลาเดียวกัน ส่งผลให้ใช้เวลาในการเปรียบเทียบผลงานปฏิบัติในแต่ละกลุ่มนานเกินไป ผู้สอนจึงปรับในครั้งต่อไปโดยให้ออกมารายงานทีละ 2 - 3 กลุ่ม เพื่อให้เวลากระชับขึ้นและให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นในส่วนต่าง ๆ และเปรียบเทียบผลที่เกิดขึ้นในแต่ละกลุ่มได้อย่างชัดเจน

2.3 ขั้นหลังปฏิบัติงาน (Post-task) ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน ดังนี้

2.3.1 ขั้นวิเคราะห์ภาษา (Language analysis) เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนได้ร่วมกันวิเคราะห์รูปแบบโครงสร้างภาษาและแก้ไขส่วนที่บกพร่อง โดยผู้สอนได้เตรียมรูปแบบการใช้ภาษาที่ไม่ถูกต้องจากการรายงานของผู้เรียนในแต่ละกลุ่ม มาให้ร่วมกันวิเคราะห์ และแจกใบความรู้หลักการ ใช้ภาษาที่ถูกต้อง ผู้เรียนจะได้วิเคราะห์ด้านการสะกดคำและเลือกใช้คำศัพท์ การใช้ไวยากรณ์ และการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ที่ไม่ถูกต้องให้ถูกต้อง จึงทำให้ผู้เรียนได้ทบทวนและเรียนรู้ รับทราบถึงปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ในงานเขียนของตน เพื่อปรับปรุงและพัฒนาการเขียนเรียงความให้แม่นยำ และถูกต้องมากขึ้นในการปฏิบัติงานครั้งต่อไป

2.3.2 ขั้นฝึกใช้ภาษา (Practice) เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนจะได้ฝึกใช้รูปแบบโครงสร้างภาษาที่ฝึกวิเคราะห์หลังจากทบทวนไปแล้ว โดยการเขียนเรียงความในหัวข้อของแต่ละแผนการเรียนรู้

อีกครั้งหนึ่งเป็นงานเดี่ยวที่ไม่จำกัดเวลาในการปฏิบัติงาน ขณะที่ปฏิบัติงานผู้เรียนสามารถปรึกษาเพื่อนร่วมชั้นและผู้สอน ทำให้ผู้เรียนไม่รู้สึกกดดัน มีอิสระในการเขียน รู้สึกมั่นใจในการใช้ภาษามากขึ้น มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อเพื่อนและผู้สอน เขียนได้คล่องแคล่วมากขึ้นและเกิดความถูกต้องมากขึ้น

2.3.3 **ขั้นติดตามผล (Follow-up)** เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนได้รับผลงานที่ตรวจแล้วคืนและได้รับทราบการประเมินและข้อผิดพลาดในการเขียนเรียงความของตัวเองจากการตรวจงานของผู้สอน จากนั้นผู้เรียนและจดบันทึกสิ่งที่ได้พัฒนาและอุปสรรคปัญหาของตนเองลงในแบบบันทึกการเรียนรู้งานปฏิบัติหลังจากเรียนจบในแต่ละแผนการเรียนรู้ เพื่อการปรับปรุงให้ปฏิบัติงานได้ราบรื่นและมีประสิทธิภาพมากขึ้นในครั้งต่อไป

3. กิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ในแต่ละขั้นตอนของกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบงานปฏิบัติ ได้มีการกำหนดเป้าหมายไว้ชัดเจน ผู้เรียนจึงพยายามทำงานปฏิบัติให้ได้ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ อีกทั้งผู้เรียนได้มีโอกาสปฏิบัติงานด้วยตนเองและฝึกทักษะการเขียนเรียงความที่มีเน้นการนำภาษาไปใช้สื่อสารได้จริง ผู้เรียนจึงได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ที่สอดคล้องกับชีวิตจริงของผู้เรียน รวมถึงแก้ไขปัญหาอุปสรรคที่เกิดขึ้นระหว่างปฏิบัติงาน และมีผลงานปรากฏให้เห็น ซึ่งผู้เรียนสามารถเขียนได้อย่างคล่องแคล่วและมีการเรียบเรียงเนื้อความได้อย่างสอดคล้องกันมากขึ้น ผู้เรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษาและแสดงความคิดเห็นมากขึ้น เกิดความสนุกสนาน เพลิดเพลิน และทำทนายระหว่างปฏิบัติงาน ซึ่งสอดคล้องกับแคนดลิน (Candlin, 1987 : p. 1-19) วิลลิส (Willis, 1998 : p. 137) และกาญจนา แก้วสี (2555 : หน้า 66) ได้กล่าวถึงการเรียนภาษาผ่านงานปฏิบัติไว้ว่า เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเรียนรู้รูปแบบภาษาด้วยตนเอง ได้ใช้ภาษาเพื่อสื่อสารได้อย่างเป็นธรรมชาติและมีความมั่นใจในการใช้ภาษาเพื่อปฏิบัติงานเขียนมากขึ้น ฝึกแก้ไขปัญหาด้วยตนเอง ผู้เรียนรู้สึกสนุกสนาน มีแรงจูงใจในการปฏิบัติงาน และเห็นประโยชน์ของงานปฏิบัติ อีกทั้งยังเป็นการสร้างสัมพันธ์ที่ดีระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน และระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนด้วยกันอีกด้วย

4. เนื้อหาและสื่อการเรียนรู้ เนื้อหาและสื่อการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยซึ่งเป็นผู้สอนได้เลือกมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นสิ่งที่ใกล้เคียงกับสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตจริงของผู้เรียน เหมาะสมกับวัยและความสนใจของผู้เรียน และผู้สอนได้ใช้สื่อจริง (Authentic Materials) ในบางหัวข้อ เช่น Facebook or Instagram โดยอนุญาตให้ผู้เรียนได้เปิดใช้แอปพลิเคชันดังกล่าวระหว่างการจัดการกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อเปรียบเทียบทั้งสองแอปพลิเคชันดังกล่าวในแง่มุมต่างๆ จากการสังเกตพบว่า ผู้เรียนมีความสุข สนุกสนานในการปฏิบัติงาน และสนใจในการปฏิบัติงานเขียนเรียงความในหัวข้อต่าง ๆ เป็นอย่างมาก เนื่องจากเป็นสิ่งที่ใกล้ตัว พบเห็นได้ง่าย สอดคล้องกับสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน และสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ ช่วยเอื้อให้ผู้เรียนทราบและเข้าใจความหมายของคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อได้ง่ายขึ้น อีกทั้งผู้สอนได้เรียงลำดับเนื้อหาจากง่ายไปยาก เพื่อให้ผู้เรียนรู้สึกท้าทายกับงานปฏิบัติ และเกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้ รวมถึงมีความมั่นใจในการใช้ภาษามากขึ้น นอกจากนี้ในงานเขียนของผู้เรียน ผู้สอนได้เน้นการสื่อความหมายที่สมบูรณ์มากกว่ารูปแบบของภาษา ในครั้งที่ 3 – 4 แรกในการจัดการเรียนการสอน เมื่อผู้เรียนเขียนสื่อความหมายได้สมบูรณ์ขึ้น ผู้สอนก็ได้เริ่มเน้นความถูกต้องของภาษาร่วมด้วย จากผลการวิเคราะห์การประเมินตนเองด้านการเขียนภาษาอังกฤษและผลการวิเคราะห์การประเมินชิ้นงานการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษในครั้งที่ 5 – 6 พบว่าผู้เรียนมีความสามารถด้านการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกันทั้ง

ในการประเมินที่ผู้เรียนและประเมินตนเองและผู้สอนประเมินผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับสเกฮัน (Skehan, 1996 ; อ้างถึงใน Ellis, 2003 : p. 4) และวิลลิส (Willis, 1996 : p. 23) ที่กล่าวถึงการจัดการเรียนรู้โดยเน้นงานปฏิบัติว่าเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการผลิตชิ้นงานที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง โดยเน้นการสื่อความหมายมากกว่ารูปแบบของภาษา และมีการประเมินผลงานอีกด้วย ควรดำเนินขั้นตอนตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ เพื่อประสิทธิภาพในการเรียนภาษาที่มากขึ้น

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยการพัฒนาความสามารถการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักศึกษาครูโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. ผู้สอนควรขยายเวลาในการส่งงานสำหรับบางหัวข้อที่ผู้เรียนไม่ชำนาญในการเขียนโดยใช้คำศัพท์ วลี หรือโครงสร้างทางภาษาที่เพิ่งเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนเขียนได้เต็มความสามารถ เนื่องจากผู้เรียนอาจใช้เวลาในการศึกษาคำศัพท์ใหม่ เขียน และตรวจทาน ซึ่งอาจใช้เวลามากกว่าปกติ

2. เนื้อหาที่ใช้ควรเกี่ยวข้องกับชีวิตจริงของผู้เรียนมากที่สุดและเป็นสิ่งที่ผู้เรียนสนใจ จะช่วยเพิ่มแรงจูงใจและความกระตือรือร้นในการเขียน นอกจากนี้ ผู้สอนควรให้โอกาสผู้เรียนได้มีอิสระในเลือกหัวข้อในการเขียนเรียงความด้วยตนเองในกรอบเนื้อหาที่กำหนดไว้ เพื่อให้ผู้เรียนจะได้แสดงความคิดสร้างสรรค์ได้อย่างเต็มที่

3. ควรให้ผู้เรียนที่เรียนอ่อนเรียนซ่อมเสริมก่อนที่จะเริ่มเขียน เพื่อให้ผู้เรียนได้มีความเข้าใจในเนื้อหาและสามารถเขียนได้ดีขึ้น และหลังจากที่ทำงานปฏิบัติเสร็จแล้ว ในขั้นหลังปฏิบัติงานผู้สอนควรสรุปโครงสร้างภาษาให้ผู้เรียนได้เข้าใจอย่างชัดเจนทุกคน และเพิ่มแบบฝึกหัดให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนและทบทวนสิ่งที่เรียนได้แล้ว

4. ในกรณีที่ชั้นเรียนมีผู้เรียนที่มีความแตกต่างด้านความสามารถที่ค่อนข้างมาก ควรใช้ใบงานที่เหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียน โดยมีใบงาน 2 ชุด สำหรับคนที่เรียนเก่งและเรียนอ่อน ควรให้ผู้เรียนประเมินความสามารถของตนเองและเลือกใบงานด้วยตนเอง เพื่อให้ผู้เรียนที่เรียนเก่งได้พัฒนาความสามารถของตนเองได้อย่างเต็มที่และช่วยซ่อมเสริมคนที่เรียนอ่อนด้วยใบงานที่ไม่ยากจนเกินไป

5. ควรพัฒนาทักษะการอ่านของผู้เรียนร่วมด้วย เพื่อให้ผู้เรียนได้สังเกตการใช้คำศัพท์ วลี และโครงสร้างทางภาษาที่ถูกต้องในบทความ และนำมาประยุกต์ใช้ในการเขียนของตนเองให้มีความถูกต้อง ใช้ภาษาได้สละสลวยมากขึ้น และปรับปรุงงานเขียนของตนเองให้ดียิ่งขึ้น

6. ควรมีผู้ตรวจงานของผู้เรียนอย่างน้อย 3 คน เพราะจะทำให้ผลคะแนนที่ออกมามีความน่าเชื่อถือความเที่ยงตรงมากขึ้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาผลการเรียนรู้จากการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติที่มีต่อการพัฒนาการทักษะอื่นๆ เช่น ทักษะการฟังและทักษะการพูด

2. ควรมีการศึกษาการเปรียบเทียบผลการจัดการเรียนรู้จากการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติกับการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีอื่น ๆ ที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

3. ควรมีการทำวิจัยการพัฒนาทักษะอื่น ๆ ทางด้านภาษาอังกฤษโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติกับผู้เรียนสาขาหรือคณะอื่น ๆ เช่น คณะวิทยาการจัดการ คณะอัญมณีศาสตร์ และประยุกต์ศิลป์ คณะนิเทศศาสตร์ และคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เป็นต้น เพื่อเสริมทักษะด้านภาษาอังกฤษ และสามารถนำไปใช้ในชีวิตจริงเมื่อจบการศึกษาแล้ว

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี